

vsaj v najožji izbor najlepših znamk. Njena podoba je izredno lepa. Jalo-vec, odtisnjen v nežno sivi barvi, se vzpenja v modro nebo. Lepo sta vidna Jalovčev ozebnik in Kotovo sedlo. V sredini znamke so postavljene gorske smreke in macesen, v spodnjem delu pa so na zelenem podrastju še trije cvetovi triglavske rože ali bleščečega prstnika (*Potentilla nitida*), rože, ki je v triglavski bajki Zlatorogu rešila življenje. Kompozicijsko in barvno je podoba znamke izredno lepo usklajena, kar je delo **Aleša Sedmaka**.

Ciril Velkovrh

društvene novice

Žarko Rovšček in njegovih 50 let

Kadar je potrebno v našem društvu ovekovčiti pomemben dogodek, predstaviti prizadevnega člana, pobrskati po arhivih ali rešiti pozabe pomembne in tudi manj pomembne trenutke, takrat navadno ne razmišljamo dosti oziroma se kar ve, da bo to najbolje opravil **Žarko Rovšček**. Nalog, ki so mu naložene oziroma si jih sam zastavi (velikokrat je namreč prav on pobudnik za temeljitejšo obravnave posameznih tem), se vedno loteva zelo resno, vestno in dosledno in kot takega se ga spominjajo tudi so-

In prav v tista leta, ko je »kot srednješolski in planinsko obetajoč mulc«, če uporabim njegove besede, doma z Mosta na Soči, vsak dan redno prihajal k pouku na gimnazijo v Tolminu, segajo njegovi začetki vključevanja v delo odbora Planinskega društva Tolmin. Ali je mogoče, da je od takrat minilo že več kot 30 let?

Ko smo se 14. februarja letos, prav na valentinovo je prijel na svet na Mostu na Soči, zbrali planinski prijatelji na praznovanju njegovega 50. rojstnega dne, je z velikim navdušenjem pripovedoval tudi o teh planinskih začetkih, o srednješolskih profesorjih, ki so znali in si vzeli čas tudi za tovrstno vzgajanje mladih, odraščajočih ljudi, o izletih v zimskih in poletnih razmerah, delovnih akcijah...

Mlade planince na gimnaziji je takrat vodil **prof. Hinko Uršič**, sam navdušen ljubitelj gor, ki je na mlade prenašal svoje znanje in izkušnje.

Študijska leta navadno nekoliko zavrejo aktivno sodelovanje v domačih društvih. Vendar pa se je Žarko že leta 1974 po zaključenem študiju na Veterinarski fakulteti v Ljubljani ponovno vključil v delo takratnega upravnega odbora planinskega društva v Tolminu. V letu 1981 je bil izvoljen za podpredsednika, v letu 1982 pa je kot predsednik prevzel krmilo tolminskega planinskega društva, ki ga je vodil do leta 1988. To so bila za vodenje društva zelo zahtevna leta, povezana s številnimi problemi v zvezi s popotresno sanacijo in razširitvijo zmogljivosti Koče na planini Razor in posredno ali neposredno povezanimi težavami z vodenjem postojanke.

Samo takratnemu zagrizenemu vodstvu gre zahvala, da je danes koča lahko v ponos društvu in jo radi obiskujejo planinci od blizu in daleč.

Kljub temu, da opravlja zahtevno delo kot mejni veterinarski inšpektor in se v službo vozi celo v Koper, je še vedno zapisan planinstvu. Nabit z energijo, dobro voljo in poln optimizma pa se tudi sicer rad ukvarja s športom in če le utegne, sede na kolo, se s kajakom spusti po reki Soči ali uživa na belih strmih. Planinci predvsem uživamo na

njegovih izletih v Zahodne Julijce in Karnijske Alpe, ki jih zelo dobro pozna in jih je tudi sam velikokrat prehodil oziroma preplezal. Mislim, da se ne motim, če rečem, da so to njegove najljubše gore.

S svojih poti se navadno vrne tudi z zelo lepimi fotografskimi posnetki, saj je že velikokrat dokazal, da je tudi mojster fotografije, in nas njegovi posnetki marsikdaj rešijo iz zadrege, ko je potrebno slikovno dokumentirati posamezne dogodke.

S posameznimi prispevki se je Žarko v različnih revijah in časopisih oglašal že v preteklosti. V letu 1996, ko smo v društvu pripravljali praznovanje ob 100-letnici ustanovitve Soške podružnice SPD, pa je sprejel in odlično opravil svojo nalogo ter skupaj s sodelavci pripravil zbornik Stoletje planinstva na Tolminskem. Če danes potrebujemo kakršenkoli podatek o društvu, je potrebno le pobrskati po tem almanahu, ki je plod nešteti ur zbiranja, pregledovanja, primerjanja in preverjanja dobljenih podatkov.

Kako pomembno vlogo lahko odigrajo ohranjeni zapisi, je Žarko spoznal na lastni koži, zato se zdi, da danes še z večjo zavzetostjo nadaljuje začeto delo.

Predvsem njemu gre tudi zasluga, da ni bila zamujena še ena priložnost za primerno oddolžitev ob 100-letnici rojstva **Zorka Jelinčiča**, tigrovca, publicista, ustanovitelja Krplja, zavednega rodoljuba in enega od organizatorjev planinstva na Primorskem, ki je bila v preteklem letu kronana z izdajo zbornika »Zorko Jelinčič nad prezrtjem in mitom«.

Da dogajanje v društvu in širše ne bi utonilo v pozabo in da bi bili o vsem tem obveščeni tudi vsi člani, je botroval zamisli o izdajanju društvenega glasila, za kar ima največ zaslug spet Žarko, ki je glasilo izbral tudi ime Krpelj.

Tako kot ima rad mir in tišino, ki jo vsakdo lahko doživi in občuti le v gorah, tako potrebuje tišino in mir tudi kadar piše. Zato na svojem računalniku dela predvsem ponoči in ko dobro opravi delo, ga to spet spodbudi za nove načrte. Očitno pa je svet ob sotočju dveh tako različnih rek, ki je vsaka po svoje lepa,

kot sta Idrijca in Soča (kljub temu, da sedaj prebiva v Tolminu, se namreč čuti Žarko še vedno Mostar in se tja namerava vrniti), tudi dober navdih za umetniško ustvarjanje, saj je v teh krajih pognalo korenine kar nekaj umetnikov oziroma literatov. Tako se tudi Žarku, kot nam je zaupal, v določenih trenutkih porodi kakšen verz.

Kot član upravnega odbora je Žarko tudi še danes nepogrešljiv v društvu. S svojimi izkušnjami, ki si jih je pridobil v vseh teh letih dela, večkrat prijateljsko usmerja delovanje in marsikdaj s svojimi predlogi pomaga poiskati najboljšo rešitev, ko se društvo znajde pred določenimi nalogami. Ker pa je ravno prav star oziroma mlad, uspešno krmari med mlajšimi in starejšimi člani in zna spretno zglediti tudi nesoglasja, do katerih – tako kot verjetno povsod – včasih pride med člani.

Cvetka Jug

Stoletna zgodovina PD Ruše

V soboto, 7. aprila zvečer, sta bili v ruškem Domu kulture ob stoletnici organiziranega planinstva v Rušah tiskovna konferenca in slavnostna akademija. Predsednik PD Ruše **Rafael Razpet** je predstavil kroniko, ki jo je uredil župan občine Ruše **Vili Rezman**. V njej je opisano bogato življenje Rušanov in vsebuje geografske in zgodovinske razmere, ki so vplivale na razvoj planinstva v Rušah. Ob tem je avtorica teksta **mag. Slavica Tovšak** povedala, da so ruški planinci v prvih 40 letih izkazovali narodno zavest kraju in slovenstvu, sedaj pa so pobudniki za ohranjanje okolja in dvig ekološke zavesti.

Pred slavnostno proslavo sta predsednik PZS **Andrej Brvar** in Rafael Razpet podpisala pogodbo o prenosu 90-odstotnega deleža zgradb in zemljišč na sedanjega upravitelja PD Ruše. Z ruško občino so podpisali pogodbo o nakupu hiše na Mariborski 5, kjer bodo imeli društvene prostore.

Na akademiji je bil slavnostni govornik Vili Rezman, častni pokrovitelj jubileja pa je bil predsednik

države **Milan Kučan**, ki je v pismu planincem čestital in jim zaželel veliko prijetnih doživetij. Po kulturnem sporedu, v katerem so sodelovali nonet Certus, kvartet trobil učiteljev SGBŠ Maribor ter odlična mlada glasbenika – pianist **Ivan Ferčič** in harmonikar **Amadej Herzog**, so podelili priznanja. Za sodelovanje in planinsko druženje so jih prejela planinska društva Maribor Matica, Ojstrica Celje, Planika in TAM Maribor ter dolgoletni donatorji iz Ruš, in sicer Tovarna dušika – Metalurgija, Alkrom, družina **Šarh** in Agro Ruše. Priznanja za bogat prispevek k razvoju društva so prejeli nekdanji predsedniki **Ivan Čuček**, **dr. Vojko Ozim**, **Darko Juhart**, **Andrej Vovšek**, **Ivan Potrč**, **Izidor Urlob** in **Rafael Razpet**. Najvišja priznanja, plaketo Davorina Lesjaka, pa so podelili častnemu članu **Frideriku Degnu**, občini Ruše in PZS. Kot zahvalo za prispevek ruških planincev vsem slovenskim planincem pa je Andrej Brvar v imenu PZS izrekel zahvalo in podelil priznanje PD Ruše.

(Večer)

Spominski pohod Marije Lah Vildove

Planinsko društvo Mura je 24. marca letos organiziralo drugi spominski pohod Marije Lah Vildove od Bukovniškega jezera do Moravskih Toplic. **Marija Lah Vildova**, planinska organizatorica, animatorica in velika planinka, je umrla pred dve-ma letoma.

Ob osmi uri nas je bilo 86 pripravljenih na pohod pri Bukovniškem jezeru, kjer je bila oktobra 1967. leta otvoritev Pomurske planinske poti.

Po spominskih besedah sedanjega predsednika Planinskega društva Mura **Ferija Donša** smo se podali na pot. Najprej čez most v gozd do cerkvice svetega Vida in do izvira zdravilne vode, ki pomaga pri boleznih oči, potem pa navzgor v Strehovske gorice. Lep dan se dela, toplo je in hoja je prijetna. Gremo skozi gorice in se spustimo do potočka v grabi pred filovskim Gajem. Vzpremo se do ceste, prave ulice zidanic, gremo do konca, do zidanice, kjer nas je čakalo okre-

pčilo – kruh z zaseko in ocvirki, pa tudi vino in druge pijače. Kar prileglo se je malo okrepčati in počiti.

Nato pa naprej v drugi zaselek Filovskih gor. Kar vzorno je markirana pot. In tudi očiščena skozi gozd, po katerem hodimo proti Trnavskemu vrhu in do ceste Bogojna-Bukovnica.

Vzpremo se v Boganjske gorice do Donšove zidanice, kjer nas spet čaka okrepčilo: čaj, kava, vino in tudi druge pijače. Zdaj je Bogojna že blizu. Kar hitro smo pri Plečnikovi lepici. Ogledamo si jo, žigosamo dnevnike in gremo potem naprej proti Vučji gomili, po dolgi cesti na sever, nato čez potok in po blatni stezi do prvih hiš. Pri stari hiši se spet srečamo s staro mamo, ki je lani tu sekala drva. Tudi ona nas je vesela.

Po kratkem počitku pa naprej do ceste Tešanovci-Vučja gomila! Pri avtobusni postaji jo prečkamo in se spustimo do potoka in se ob električnem daljnovodu vzpremo do prvih vinotočev na Jelovšku, nato pa gremo čez cesto Tešanovci-Suhi vrh po goricaх s prelepim pogledom na prekmursko ravan. Vidimo že tudi današnji cilj – Moravske Toplice. Še spust v gozd in po njem do poti med njivami in proti zaselku Brezje, ki je že na ravnini. Malo po asfaltu in spet po mehki poti med njivami pridemo v Leše in na cesto Moravske Toplice-Fokovci. Gremo po pločnikih skozi naselje novih hiš s pogledom na novi hotel Vivat in smo kmalu na cilju v Toplicah.

Lep vroč dan je za nami, prijeten pohod je bil. Dosti smo se spominjali Marije Vildove, saj je to pohod v njen spomin. Marsikaj smo skupaj z njo doživeli na planinskih izletih in pohodih.

Potem pa: na svidenje prihodnje leto na 3. spominskem pohodu!

Stanko Sreš,
Bratonce

Poznate Koroško planinsko pot?

Koroško planinsko pot so slovesno odprli lanskega avgusta. To je krožna planinska pot, ki se začne na Ravnah na Koroškem in končuje pri Prežihovi bajti. Je pravzaprav le 239